

Lauri Leesi ei osale hariduskonverentsil. Miks?

Leidsin möödunud kolmapäeval kooli postkastist paksu ümbriku. See oli kutse osaleda 20.–22. aprillil Tallinnas asetleidval hariduskonverentsil. Kutsele on kirjutatud: "V.a. "Eesti hariduskonverentsi '95" delegaat, küllaline..."

Lugupeetud organisatorid! Ma ei ole delegaat. Mind ei ole mitte keegi teie konverentsile delegeerinud. Tähendab ju sõna "delegaat" eelkõige seda, et mingi kollektiiv, elanike grupp või selts delegeerib ühe kodaniku osalema mingil riiklikult väga tähtsal kokkutulekul. Nii oli see *Generalstaatide* kokkutulekul 5. mail 1789. a. Versailles's, nii on see amugi olnud pärast Bastille' vallutamist. Nii et ka kõige parema tahtmise juures ei saa ma delegaat olla.

Tõsi, ühel teisel minu nime kandval paberil on nurgale trükitud sõna "küllaline". Vabandage, kuid ma ei ole ministeeriumi hariduspoliitika osakonna juhataja Ene-Mall Vernikuga, kes on ürituse organisator, nii lähedastes suhetes, et teineteist külla kutsuda. Kui aga üks koolijuht on hariduskonverentsi küllaline, kes on siis delegaat?

Konverents haridusvankrit käima ei pane

Ma ei arva, et käesolev hariduskonverents meie haridusvankri käima paneb. Lihtsalt veel kord konstateeritakse, et olukord on väga ja väga halb. Kas on

vaja selleks kulutada 300 000 krooni (üür, komanderingud, majutus, meelelahutused)?

Saladuseks pole ka kahe põhikõneleja arvamused. Olav Aarna ja Peeter Kreitzberg on kirjutajad inimesed. Vaevast et nende pedagoogiline kreedo üleöö muutus. Ma toetan neid ka neil päevil koolis või kodus olles.

Kui aga Peeter Kreitzberg vahepeal hoopis ministriks saab, siis hakkab ta otsesemaid ka oma pedagoogilisi vaateid ellu rakendama, ja ongi kõik. Minu arvamus toimunust on ka üldsusele teada.

Häda algas poeedi määramisest ministriks ja näitleja määramisest kantsleriks. Milleks siin pikemalt arutada? Loomulik, et hariduse "juhtimine" läks buhgalterite, keskpäraste osakonnajuhatajate kätte.

Mis konverentsist saabki juttu olla, kui klassijuhatamine tasustati 13 krooniga nädalas, õpetaja töökoormust tõsteti aga 25 tunnini, algklasside õpetajate koormus võeti aga laest (algklassides nii palju tunde polegi kui nad andma peavad).

Mart Laari kinnitusel pole aga erifondist keegi kordagi raha juurde tahtnud. Ühtki hariduse sisu parandavat otsust pole ülevast alla tulnud, kõik on vaid mingit standardiseerimist taotlevad ukaasid (on ju lõpukirjandite tsentraalne hindamine samuti resultaatide konstateerimine, mitte nende tõstmine).

Õpetaja staatus ühiskonnas on viidud sulase tasemele (see on ametlik statistika). Nüüd aga tullakse kokku ja esitatakse retooriline küsimus: Kes seda tegi? Kuidas see juhtus?

• LAURI LEESI
ALBERT TRUUVÄÄRTI (ETA) foto

Hariduskonverentsi üks põhiülesandeid kõlab nii: "Kaasata hariduspoliitika kujundamisse ühiskonna haridushuve kandvaid sotsiaalseid subjekte."

Ma ei ole päris kindel, kas ikka ministeerium peab kaasama neid subjekte. Kas ei peaks demokraatlikus riigis hoopis need subjektid (selsid, liidud) ise formeeruma ning kaasama hoopis ministeeriumi?

Mis aga konverentsi esimesse punkti puutub, siis minu hinnang hariduses toimunule on — ebarahuldav.

LAURI LEESI